

Josep Rodri i la Lacrima de mala llet

El Monumental acull la nova obra del creador mataroní

Josep Rodri és un gat vell, creador, autor i director teatral que en els darrers temps ha reprès la seva antiga afició per fer-ne tres productes diferents però coherents. El 2003 irrompia al capdavant de l'exitós 'Morir a Bagdad' que van veure multitud de públics a Mataró, comarca i bona part de la geografia catalana. Fa dos anys va tornar a la càrrega de forma molt més agosarada, per concepte i embolcall, amb 'Violències'. Ara, aquest cap de setmana, el camí de les dues enllaça amb el 'Lacrima' que es podrà veure al Monumental i en el que Rodri té grans esperances que pugui tornar a ser un fenomen escènic de primer ordre a casa nostra.

UN REPORTATGE DE CUGAT COMAS I FOTOS DE JOAN SAFONT

Lacrima és la continuació de Violències, però més teatral. Aquesta és la principal conclusió que un treu de la conversa mantinguda amb Josep Rodri, el qui ha "parit" l'espectacle i que l'explica com

la conseqüència de l'anterior muntatge: "Quan vam fer Violències ens vam trobar que era molt difícil de vendre perquè hi ha pocs espais on es pogués fer, els programadors ens van convidar a que

ho féssim dins d'un teatre" explica el creador de Lacrima.

Traslladar Violències al teatre

Rodri va veure a Avinyó un espectacle que li va suggerir com podia refer l'antic muntatge i adaptar-lo a un teatre. Rodri va tirar endavant una nova versió, amb més escenes, més teatre, més repartiment, més audiovisual. El director de la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga li va "comprar" la idea, no ho volia a la italiana, però, i la maquinària de Rodri i el seu equip s'engreixa i comença a rutllar.

Lacrima és més complicat que Violències, al sis actors de l'anterior muntatge ara se n'hi afegeixen tres més i l'espectacle es complica, es va engreixant, creix. "És la continuació de Violències en argument però si en aquell muntatge hi havia temes que es tractaven amb instal·lacions i vídeos, ara hi ha més teatre. Hem tret els temes més locals de

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT

CONTINUA DE LA PÀGINA ANTERIOR

manera que un senyor de Xina ho pugui entendre" explica Rodri. "Quan parlem dels militars no parlem dels espanyols, parlem del que són, quan parlem de la religió no parlem de la Cope, hem volgut deixar de banda el factor local i centrarnos en el fet que ens incomoda com a concepte" explica Rodri.

Un espectacle engraiat

La cosa, marca de la casa, al mataroní li creix. Al muntatge li comencen a néixer imatges, vídeo. 50 minuts en total, quasi res. Els 9 actors fan 45 personatges. També quasi res. "La poposta s'ha anat fent grossa sense voler, ha anat creixent potser massa" repeteix Rodri durant la conversa.

Els que han vist els seus dos espectacles anteriors en donen fe del que vol dir. Un espectacle seu no deixa indiferent perquè colpeix i va més enllà del simple exercici teatral i busca l'impacte, fins i tot passant per la cruesa de la realitat. Rodri no amaga que el seu Lacrima busca que la gent s'espanti, s'esveri, en quedi presa. "Hi ha un descans perquè la gent es tranquil·litzi" diu, tota una declaració d'intencions.

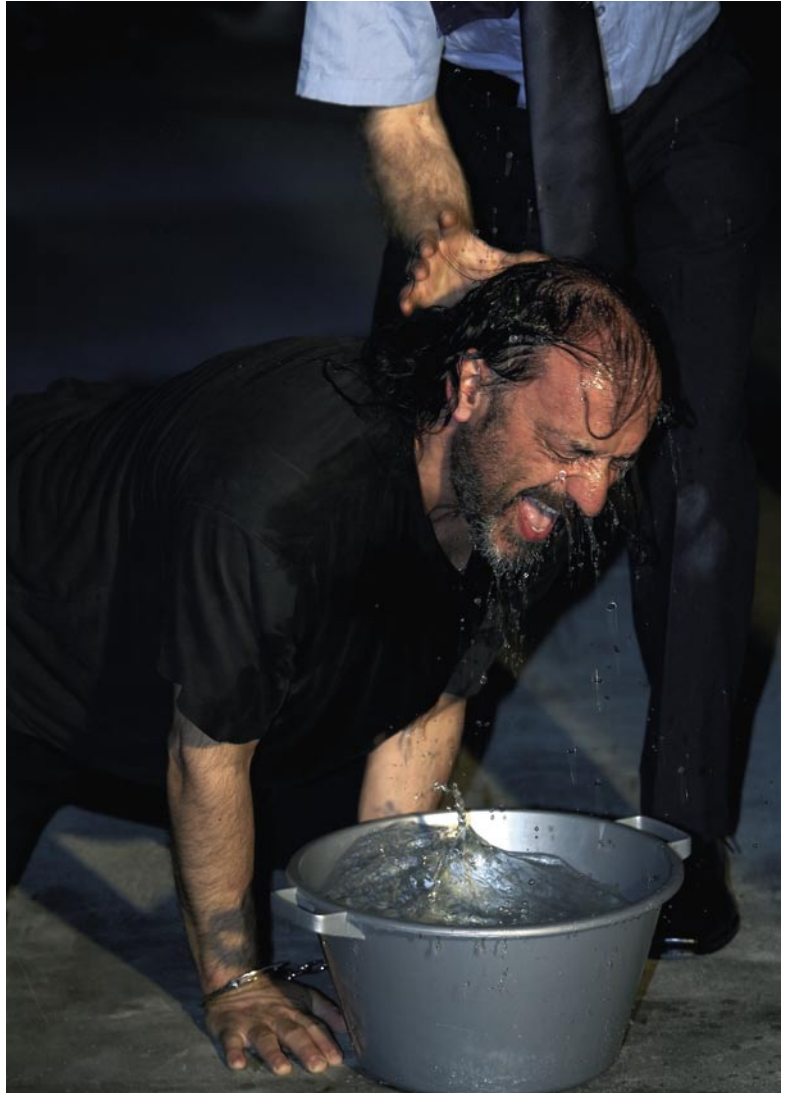
Un procés de creació personal

Després del 'Morir a Bagdad' i 'Violències', Rodri ha tornat a la càrrega des de la seva posició de creador d'ocasió, sense contractes ni obligacions. El mataroní pareix els actes des del prisme personal i després ho trasllada als seus actors. El procés de creació té en compte el col·lectiu però ha estat eminentment personal, propi d'aquest 'teatrer'. No és que vagi pel món amb la llibreta per apuntar-hi la seva mala llet creativa però sí que explica que és a l'hora d'anar a dormir que li vénen les idees al cap.

"El procés creatiu neix de la gent que tenim mala llet, som gent que ens empenyem les coses que veiem i no ens agraden i per ideologia ho hem d'expressar". Les coses que veu, aquest Josep Rodri, i no li agraden estan sentenciades d'escena, condemnades a anar a parar en un dels seus espectacles-protesta.

Un híbrid pluridisciplinar...

Aquest Lacrima està pensat per fer-

"És forta però més fort és mirar la televisió"

"Potser l'obra és forta, però jo trobo més fort mirar la televisió cada dia i això no deixa de ser un espectacle" explica Rodri que comenta que els actors li han dit, mig en broma mig seriosament, que la gent encara els marxarà a mig espectacle.

Per no forçar, tampoc cal abusar, la màquina, aquest Lacrima està fet —explicació del seu creador— com si fos un zàping amb escenes que no superen els 6 minuts. "Intentem combinar escenes que puguin fer riure de mala llet amb altres

de dures i molt punyents". La pregunta que li fem és obligada, el perquè de tanta duresa, d'una obra crua, directa, sincerament massa real.

"Aquesta obra és una reacció davant de coses que a mi em molesten, és la meva aposta, no m'hi veig fent teatre d'evasió, aquest Lacrima és la meva manera de denunciar el que no m'agrada, i que estèticament estigui bé. No entendria una protesta mal feta" defineix Lacrima el qui l'ha inventat.

Lacrima és la tercera obra de Rodri, que no promet però n'augura més

Lacrima i Amebeu

“Buscava un nom curt que identifiqués que a l'espectacle no hi ha alegria precisament, també volia que s'entengués en diferents idiomes, per això li vam posar Lacrima” explica l'autor.

De fet, tot i que la direcció i la creació és pròpia, ara la companyia d'actors i col·laboradors de Rodri ja llueix nom sota l'auspici de la denominació d'Amebeu Teatre.

Amebeu, buscat al diccionari, és el següent “En les literatures clàssiques, dit d'una composició en què els personatges parlen amb estrofes alternatives, amb versos alternatius”.

Si no fos que tot el muntatge de Josep Rodri fa tuf de modern, cosmopolita, i deliciosament transgressor, el nom li posa la “puntilla”. Amebeu Teatre contempla tot el nombre de gent que ha mogut l'obra, d'actors a maquilladors, il·luminació, so, vídeo, ajudants d'escenari, fotografia, col·laboradors o audiovisual

se al teatre però no perdrà respecte la idea original. Els espectadors no tindran aquella proximitat del mort que parlava al “Morir a Bagdad” però segueixen involucrant-se en l'escena per com la força d'aquesta se'ls endú per endavant. Però té teatre, vídeo, realitat, una escenografia espectacular, música, un vestuari acurat i aquesta “mala llet” personal del qui el firma.

Una producció costosa

Els números de la producció d'aquest Lacrima s'enfilen fins als més de 30.000 euros. I això que no és teatre professional: “no li vull dir amateur, el teatre sortirà bé o malament” resumeix Rodri. Per si no ha quedat clar, el mataroní és, com dèiem, un gat vell, de mala llet i molta creativitat. Capaç de sorprendre, de colpir i de remoure consciències. “El teatre no canvia les coses, això no salvarà el món, però és la meua aportació” sentència l'autor, finiquitant la conversa. Per això aquesta Lacrima de mala llet, de denúncia i d'impacte, en 5 sessions que prometen emocions fortes. Pel teatre i el que representa, l'entrada sembla del tot suggerent.

LACRIMA

AMEBEU TEATRE
creació i direcció: Josep Rodri

Teatre Monumental / Mataró
4, 5, 9, 10 i 11 de juliol 2008. A 2/4 de 10 del vespre

Venda d'entrades: Patronat Municipal de Cultura / Sant Josep, 9
de dimecres a dimecres, de 6 a 9 del vespre

CAIXA LAIETANA
Procter & Gamble

LA FITXA

DIRECCIÓ

Josep Rodri

PRODUCCIÓ

Amebeu Teatre

ELS INTÈRPRETS

Fernando Franco

Santi Clavell

Enric Domingo

Xevi Riera

Carme Faja

Àngels Torrent

Genís Mayola

Susagna Grabulosa

Cristina Navarro

FUNCIONS

Divendres 4 de juliol i 11, dissabte 5, dimecres 9 i dijous 10 de juliol a les 21.30h.

Al Teatre Monumental

Preu: 12 euros